

ANTIFA

Η μάχη για τις γειτονιές μας

Η γενιά μας διαθέτει μπόλικες εμπειρικές απαντήσεις στο ερώτημα "Τι είναι φασισμός". Δυσκολευόμαστε να πιστέψουμε πως είναι απλά το καρφολί μαχαροβγάλτες με αρρωστημένες ιδέες. Είναι που όταν η Χρυσή Αυγή ήταν στα ντουζένια της, βλέπαμε τις πλατές που της έβαζαν τα media, οι μπάσοι και ο κρατικός μηχανισμός. Ταυτόχρονα, το ελληνικό κράτος φυλάκιζε μαζικά μετανάστες στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, μέλιονε τους μαθούς στο μισό και οργανώνε την επιβίωση της εργατικής τάξης μέσα επιδημιών και συσσιτίων.

Ο φασισμός φοράει μόνο περιστασιακά το περιβραχιόνιο με τη σβάστικα. Τις περισσότερες φορές του αρκεί το εθνόσημο. Όπως τότε, που ένας γιατρός μας ανακοίνωσε από την τηλεόραση πως οι γειτονιές μας θα θάνουν

προσωρινά λίγο περισσότερο σαν στρατώνας. Όπως τώρα, που βαφτίζουν τις συνθήκες μας ως "εγκληματικότητα", για να αμολήσουν ακόμα περισσότερους μπάτσους. Μας καταγράφουν, μας κατηγοριοποιούν, μας βρίδουν, γιατί γνωρίζουν ότι δεν χωράνε όλοι και όλες στα εθνικά σχέδια.

Έτσι, λοιπόν, antifa είναι η μάχη μας απέναντι στο κράτος, τους υπαλλήλους και τους ρουφιάνους του. Μια μάχη που συμβαίνει σε καφάο, τοίχους, πεζοδρόμια και παγκάκια στα σχολεία, τις πλατείες και τα γήπεδα - σε κάθε γειτονιά! Εκεί που η εργατική τάξη δέχεται σκληρή επίθεση, αλλά δεν κάθεται με τα χέρια σταυρωμένα. Εκεί που προσπαθούμε να σώσουμε τα εργαζομένα μας κούτταρα, μιας και σώσουμε και τα τομάρια μας.

antifa
selanik
www.antifaselanik.net

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΚΔΗΛΩΣΗ

ΣΑΒ. 10 ΙΟΥΝΙΟΥ 19:00

Μόδη 1 (κάθετη στην Ιασωνίδου)

Για επικοινωνία μαζί μας
γνώμες, ανταποκρίσεις και κριτικές
μη διστάσετε! Στείλτε μας στο
antifa_ngt@yahoo.com
Τα υπόλοιπα θα τα μαθαίνετε και από εδώ
<https://antifa-ngt.espivblogs.net/>

antifa: η μάχη για τις γειτονιές

Στις 10 του περασμένου Ιουνίου, κάποιες από μας βρεθήκαμε στην πολιτική εκδήλωση του Antifa Selanik, στη Θεσσαλονίκη, με τίτλο «Antifa. Η Μάχη για τις Γειτονιές μας». Η εκδήλωση είχε ωφέλιμα συμπεράσματα για το παρόν του φασισμού και του αντιφασισμού οπότε είπαμε να τα μοιραστούμε με τους αναγνώστες και τις αναγνώστριες του 151. Το θέμα, μάλιστα, ήταν ιδιαίτερα προκλητικό και από πλευράς συγκυρίας. Ενώ οι μικροαστοί ετοιμάζονταν για το ποιος θα εκπροσωπήσει καλύτερα τα συμφέροντά τους στο εθνικό κοινοβούλιο, κάμποσες δεκάδες ανθρώπων μαζεύονταν σε λίγα τετραγωνικά για να συζητήσουν σε τελείως διαφορετικό πλαίσιο - και εχθρικό προς τις εκλογές βέβαια - το δικό τους παρόν και μέλλον.

Τόσο από την αφίσα όσο κι από την εισήγηση και την συζήτηση που ακολούθησε, ένα κεντρικό ερώτημα ήταν: τι είναι ο φασισμός σήμερα; Η συζήτηση ξεκίνησε με τους «παραδοσιακούς» φασίστες, ξέρετε, αυτούς τους ξυρισμένους νοσταλγούς του Χίτλερ που μας κάνανε παρέα την προηγούμενη δεκαετία, προτού το κράτος αποφασίσει να τους κλείσει φυλακή. Η εκδήλωση αναφέρθηκε στην ιστορία των νεοναζί ως μια ιστορία πολιτικά ωφέλιμη για την αντικρατική πολιτική σήμερα. Με την έννοια καταρχάς ότι ήταν το ίδιο το κράτος και οι δημοσιογράφοι του που προώθησαν στην αρχή της δεκαετίας του 2010 τους νεοναζί. Τους έδιναν βήμα να μιλήνε. Τους έδειχναν να προστατεύουν την... γιαγιά στο ATM. Τους καλούσαν να πούνε «την γνώμη τους» για τους μετανάστες. Οι, δε, μπάσοι τους αφήνανε για χρόνια να αλωνίζουν.

Στην αρχή της δεκαετίας του 2010 η παγκόσμια καπιταλιστική κρίση είχε σκάσει για τα καλά πάνω στα κεφάλια μας. Η εργατική πειθάρχηση όλων και ιδιαίτερα των μεταναστών - του πραγματικού πάτου της ντόπιας εργατικής τάξης - ήταν ένα σοβαρό επίδικο. Ήταν μέσα σε αυτό το πλαίσιο στο οποίο οι νεοναζί φάνηκαν χρήσιμοι ως εφεδρεία. Σκοπός τους ήταν να κυριαρχήσουν στον δημόσιο χώρο, ως μοχλός πειθάρχησης της εργατικής και μεταναστευτικής νεολαίας. Και όταν τελικά το πείραμα απέτυχε, όταν οι ναζί μάζεψαν τις φάπες τους από δω κι από κει στις πλατείες όλης της επικράτειας, όταν φάνηκε να μην καταφέρνουν να τρομάξουν τόσο τους αντιπάλους τους, μετανάστες και αντιφασίστες, οι νεοναζί μαζεύτηκαν κακόν κακώς και πάλι στις τρύπες τους. Το φασιστικό κράτος του 2008, λοιπόν, δεν έγινε ξαφνικά αντι-φασιστικό το 2013.

Αυτή η ιστορία είναι χρήσιμη για να μην ανάγει κανείς το ζήτημα του ντόπιου φασισμού στους νεοναζί, αλλά να τους θεωρεί απλώς κορυφή του παγόβουνου. Αυτή η ιστορία είναι χρήσιμη για να συζητηθεί ο σημαντικός παράγοντας της εξίσωσης, το ίδιο το ελληνικό κράτος δηλαδή, και οι επιλογές του να ανεβάξει και να κατεβάζει νεοναζί, αναλόγως των σχεδίων του να ηγεμονεύσει στον δημόσιο χώρο, εκεί που αναπαράγονται οι εργατικές τάξεις. Η στροφή της συζήτησης στο κράτος και στο επίδικο του ελέγχου του δημόσιου χώρου αποδεικνύεται μάλιστα πιο ζουμερή!

Καταλαβαίνει κανείς έτσι ότι ο φασισμός του εθνόσημου δεν έχει να ζηλέψει τίποτα απ' τον φασισμό της σβάστικας! Ότι οι δομές της αστικής δημοκρατίας σήμερα ενσωματώνουν φασιστικούς μηχανισμούς και πολιτικές μεθόδους. Το περιβόητο «δημοκρατικό τείχος» δεν είναι παρά η άλλη όψη των μαχαιριών των νεοναζί που απειλούσαν τους Αιγύπτιους εργάτες στα νότια της Αθήνας. Τα δυο τους μπορούν να συνυπάρχουν με τρόπο θεάρεστο. Και τώρα που οι νεοναζί μπήκαν στη φυλακή, είναι άλλοι που ανέλαβαν αυτό το έργο που εκείνοι ανέλαβαν προσωρινά. Ποιοι; Περίπου οι ίδιοι βασικά. Μπράβο και ρουφιάνοι των αφεντικών, ή η ίδια η ελληνική αστυνομία. Ένα τσούρμιο από παρακρατικούς και κρατικούς υπαλλήλους δηλαδή των οποίων η ιδεολογία μπορεί άνετα να είναι ναζιστική, ή οποιαδήποτε άλλη, αλλά πλέον στεγάζεται και εκφράζεται πολιτικά στα υπόλοιπα κόμματα του δημοκρατικού τόξου.

Ακολουθώντας αυτή τη λογική, οι σημερινές antifa ομάδες έχουν δυο-τρεις βασικές πολιτικές αποφάσεις αρχής. Η πρώτη και βασική είναι, για παράδειγμα, ότι αυτές οι ομάδες δεν εναντιώνονται απλώς στον φασισμό των ναζι, αλλά ορίζουν τον φασισμό σήμερα σαν μια ευρύτερη εθνική-κρατική πολιτική που από τη μια γυρεύει την πειθάρχηση των ντόπιων και ξένων εργατικών φιγούρων που πρέπει να διαχειριστεί και, από την άλλη, συμμετέχει επιθετικά στους δια-κρατικούς ανταγωνισμούς. Σκοπός αυτής της διευρυμένης αντίληψης του φασισμού δεν είναι να ξεχάσει τι ήταν ιστορικά ο φασισμός, υλικά και ιδεολογικά, αλλά να δείξει ότι οι εθνικοσοσιαλιστικές πολιτικές που εφάρμοσαν τα κράτη στον μεσοπόλεμο, όχι απλά επιζούν αλλά είναι ενσωματωμένες στις σημερινές δημοκρατίες. Η παραπάνω συνείδηση σε βοηθάει να ζεις στο σήμερα. Σε βοηθάει να απομυθοποιήσεις το σύγχρονο «δημοκρατικό κράτος» ώστε να μη χρειαστεί να πέσεις ποτέ πανικόβλητος στην αγκαλιά του!

Μια δεύτερη απόφαση, έπειτα, είναι ότι οι antifa ομάδες αντιλαμβάνονται πως το μεγάλο επίδικο της μάχης τους ενάντια στα φασιστικά σχέδια σήμερα είναι ο έλεγχος του δημόσιου χώρου. Είναι με αυτό τον τρόπο που καταλαβαίνουν τις συνεχείς «σκούπες» και εξακριβώσεις που κάνουν οι ομάδες ΔΙΑΣ στους χώρους και τους δρόμους όπου τριγυρνάνε οι μετανάστες. Οι ομάδες ΔΙΑΣ, εξάλλου, είναι και αυτές δημιουργήματα της κρίσης της τελευταίας δεκαετίας. Είναι με αυτό τον τρόπο επιπλέον που οι antifa ομάδες καταλαβαίνουν αφενός τον εγκλεισμό των μεταναστών σε στρατόπεδα κράτησης και αφετέρου την αδειοδότησή τους να βγαίνουν απ' αυτά μόνο για να δουλέψουν. Δηλαδή εδώ στόχος είναι και πάλι ο αποκλεισμός των μεταναστών από τους δημόσιους χώρους, ενώ παράλληλα τους απομυζούν. Και οι φασιστικοί μηχανισμοί δεν τελειώνουν εκεί. Μετά την σύλληψη των μελών της Χ.Α., το κράτος – και ειδικά η αριστερή του πτέρυγα – υποδύομενο τον αντίπαλο των φασιστών, δεν διστάζει να βαφτίζει «φασίστες», ή «συμμορίες ανηλίκων» σε άλλες περιπτώσεις, ακόμα και τις παρέες των πιτσιρικάδων εργατικής και μεταναστευτικής καταγωγής που συχνά πλειοψηφούν στα ΕΠΑΛ, την αυριανή εργατική τάξη δηλαδή.

Όπως καταλαβαίνει κανείς, αν η πειθάρχηση και το ξύλο, οι εξακριβώσεις και οι εγκλεισμοί σε στρατόπεδα, η προπαγάνδα και η επίθεση στους νεολαίους περισσεύουν σήμερα, δεν είναι ότι οι νεοναζί τελικά έκανα ένα αναντικατάστατο έργο. Η θέση τους επάξια καλύφθηκε απ' τις δυνάμεις του «δημοκρατικού τείχους»! Και είδαμε μάλιστα πως όλα ετούτα εντατικοποιήθηκαν ακόμη περισσότερο και με απαγόρευση κυκλοφορίας και κατανάλωσης στην περίοδο της δίχρονης καραντίνας, ενώ παράλληλα μας βάφτιζαν «αντικοινωνικούς» και πληθυσμούς όπως τους τσιγγάνους τους είχανε στο διαρκές κυνήγι και τη συνεχή συκοφαντία. Μέχρι φυσικά να ξαναγίνουν απαραίτητοι! Τίποτα δεν δείχνει, εξάλλου, ότι τελειώσαμε οριστικά με τους ξυρισμένους μαλάκες με την περικεφαλαία!

Παντως με ναζί ή χωρίς, είναι αυτό το τίμημα που πληρώνουμε γιατί ακριβώς ζούμε σε μια εποχή που οι μισθοί μας, αν έχουμε μισθούς, είναι ψίκουλα, οι συνθήειές μας είναι υπό διαρκή επιτήρηση, τα μυαλά μας βομβαρδίζονται καθημερινά από ένα κάρο ειδικούς (γιατρούς, δημοσιογράφους, δασκάλους κτλ).

Ειδικά σε σχέση με το τελευταίο είναι κρίσιμο πως οι λόγοι των «ειδικών», βασικά οι λόγοι του κράτους, ακούγονται όλο και περισσότερο εφόσον εμείς δεν μιλάμε. Εφόσον, αφενός, εμείς δεν μιλάμε καν μεταξύ μας και, αφετέρου, δεν μιλάμε δυνατά. Είναι γι' αυτό που ακόμη και ο αντίλογος στα όσα τρώμε στη μάπα τα τελευταία 15 χρόνια είναι εξίσου σκατά. Τα αιτήματα για κάμερες στα σχολεία, για τοποθέτηση ανακριτικών φώτων στις πλατείες, τα αιτήματα για περισσότερα «υγειονομικά» μέτρα πειθάρχησής μας, την περίοδο της καραντίνας, είναι ψευτο-αιτήματα τα οποία ποτέ κανείς μας δεν ζήτησε. Αντιθέτως,

αυτά τα αιτήματα εξέφραζαν ανέκαθεν μια προσπάθεια τόσο των δεξιών όσο και των αριστερών να μας διαλύσουν το μυαλό, να μας βάλουν τα δικά τους λόγια στο στόμα μας, τελικά να απλώσουν την κρατική εξουσία στους δημόσιους χώρους, δηλαδή τους δικούς μας χώρους. Βασικά, στους μόνους χώρους που εμείς μπορούμε να κάνουμε χρήση, καθώς τα σπίτια μας είναι μικρά, οι ανάγκες μας είναι μεγαλύτερες απ' τους μισθούς μας και η γειτονιά μας είναι το μόνο που ξέρουμε περί της καταγωγής μας.

Η μάχη για τις γειτονιές μας, όπως έλεγε η εκδήλωση των συντρόφ(ισσ)ων, είναι μια κατεξοχήν antifa μάχη. Είναι η μάχη μιας κοινότητας που στέκεται καχύποπτα απέναντι στο κράτος, οργανώνεται συλλογικά και φτιάχνει συλλογική μνήμη.

Όπως ο φασισμός δεν ήταν μια ιστορική παραφωνία που διέκοψε ένα δημοκρατικό συνεχές, έτσι και οι antifa – είτε βρίσκονται σε ομάδες ήδη είτε όχι ακόμη – εκφράζουν την αρνητικότητα που γεννάει αυτός ο κόσμος, μια απειθαρχία στις φασιστικές μεθόδους, ακόμη και της αγίας «δημοκρατίας»! Πρώτα για να επιβιώσουν, έπειτα για να αντεπιτεθούν!